MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

Nr. 6.
ROK XVII

WARSZAWA
15 LISTOPADA 1935

DZIENNIK URZĘDOWY

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I — ZARZĄDZENIA:

CZĘŚĆ II — KOMUNIKATY:

CZĘŚĆ I.

49.

B. Pers. 667/1/Dubrownik.

AKT USTANOWIENIA KONSULATU HONOROWEGO R. P. W DUBROWNIKU.

Niniejszem ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. z siedzibą w Dubrowniku.

Okręg konsularny tego Konsulatu Honorowego obejmuje obszar banowiny zetskiej.

Konsulat Honorowy R. P. w Dubrowniku podlega służbowo Konsulatowi Generalnemu R. P. w Zagrzebiu, a za jego pośrednictwem Poselstwu R. P. w Belgradzie.

50

B. Pers. 667/Malaga/1.

AKT USTANOWIENIA KONSULATU HONOROWEGO R. P. W MALADZE.

Niniejszem ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. z siedzibą w Maladze.

Okręg konsularny tego Konsulatu obejmuje prowincje: Màlaga, Granada, Almerïa i Jaén.

Konsulat Honorowy z siedzibą w Maladze podlega służbowo bezpośrednio Poselstwu R. P. w Madrycie.

51.

B. Pers. 436/1. zas.

RADCOWIE HANDLOWI.

1. Zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1933 r., radców handlowych mianuje Minister Spraw Zagranicznych za zgodą Ministra Przemysłu i Handlu.
2. Radca handlowy jest referentem i doradcą przedstawiciela dyplomatycznego we wszystkich sprawach gospodarczych.
3. Radca handlowy podlega bezpośrednio kierownikowi urzędu dyplomatycznego.
4. Radca handlowy wchodzi w skład korpusu dyplomatycznego, jako członek urzędu dyplomatycznego R. P.
5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z. Jednocześnie tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia:
   a) Instrukcja w sprawie czynności Radców handlowych (Dz. Urz. M.S.Z. z 1929 r., Nr. 7, poz. 59);
   b) Nr. W.O.477/R.H.3. Mianowanie Radców handlowych (Dz. Urz. M.S.Z. z 1933 r., Nr. 21, poz. 183).

52.

R. E. 56/87.

OBOWIĄZKI URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH R. P. W DZIEDZINIE GOSPODARCZEJ.

1. (1) Do zasadniczych obowiązków urzędów zagranicznych Rzeczpospolitej Polskiej należy obrona polskich interesów gospodarczych i troska o polską ekspansję handlową.

(2) Obowiązki urzędów zagranicznych R. P. w dziedzinie gospodarczej obejmują czynności handlowe, propagandowe i sprawozdawcze.

Czynności handlowe.

2. (1) Czynności handlowe powinny opierać się na należycie przemyślanej i przygotowanej inicjatywie, mającej na celu wzmożenie i usprawnienie wymiany handlowej między Polską i zagranicą.

(2) Praca urzędów zagranicznych w tej dziedzinie polega na sprawnej i wyczerpującej akcji informacyjnej, oraz na innych czynnościach, związanych z organizacją polskiego handlu zagranicznego.

3. (1) Przez informacje handlowe należy rozumieć wszystkie praktyczne, aktualne i źródłowe wiadomości o miejscowym rynku.

(2) Informacje handlowe powinny być ujmowane w ten sposób, aby mogły być praktycznie wykorzystane przez polskie sfery gospodarcze.

(3) Przy udzielaniu informacyj handlowych należy zwracać uwagę, aby zawierały one ścisłe i możliwie wyczerpujące dane o możliwościach zbytu i dawały dokładny obraz wszystkich elementów, potrzebnych dla przeprowadzenia tranzakcyj handlowych.

(4) Urzędy zagraniczne obowiązane są do udzielania informacyj handlowych:

a) urzędom i instytucjom państwowym, powołanym do opieki nad handlem zagranicznym Polski;
b) organom samorządu gospodarczego i organizacjom gospodarczym w Polsce;
c) poszczególnym polskim eksporterom i importerom;
d) zagranicznym instytucjom i firmom handlowym; tym ostatnim o polskich możliwościach eksportowych, oraz we wszystkich sprawach mogących ułatwić nawiązanie stosunków handlowych między Polską i zagranicą.

5. (1) Informacje handlowe powinny być udzielane możliwie szybko, w zasadzie odwrotną pocztą; jeżeli niezwłoczne udzielenie informacji nie jest możliwe, należy powiadomić o tem stronę, podając przypuszczalny termin załatwienia.

(2) W razie gdy udzielenie informacji handlowej pociąga za sobą koszty, nie mające pokrycia w budżecie urzędu zagranicznego, należy żądać zwrotu rzeczywistych wydatków.

(3) Informacje dla firm polskich, których udzielenie nasuwałoby wątpliwości urzędowi zagranicznemu, należy przesłać do Państwowego Instytutu Eksportowego wraz z odpisem zapytania.

6. (1) Odpisy wszystkich informacyj handlowych należy przesyłać do Państwowego Instytutu Eksportowego.

(2) Odpisy informacyj handlowych o charakterze zasadniczym powinny być ponadto przesyłane według następującego rozdzielnika:

A. Ministerstwo Spraw Zagranicznych:
   a) właściwy wydział Departamentu Polityczno-Ekonomicznego,
   b) Radca Ekonomiczny,

B. Ministerstwo Przemysłu i Handlu: Departament Handlowy,

C. Inne ministerstwa zależnie od treści informacyj.

7. (1) Przy udzielaniu informacyj o firmach, zarówno zagranicznych jak i krajowych, nie wolno podawać stronom bezpośrednio wiadomości o solidności i wypłacalności tych firm.

(2) Wiadomości tego rodzaju przesyłać należy do Państwowego Instytutu Eksportowego, który w odpowiedni sposób zawiadomi zainteresowaną stronę.

(3) Zakaz powyższy nie odnosi się do zapytań urzędów państwowych.

(4) Udzielając urzędom państwowym informacyj o solidności i wypłacalności firm, urzędy zagraniczne powinny wyraźnie zaznaczać, że nie przyjmują żadnej odpowiedzialności za ich ścisłość i zgodność z faktycznym stanem.

8. Urzędom zagranicznym nie wolno udzielać informacyj perjodycznych (np. w formie komunikatów, biuletynów i t. p.) bez specjalnego zezwolenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

9. Szczególnym rodzajem informacyj handlowych są ankiety.

(1) Przez ankietę rozumieć należy zapytanie w sprawach o charakterze specjalnego zainteresowania, wychodzących poza ramy bieżących informacyj handlowych i wymagających zebrania źródłowego materjału, skierowane do kilku przynajmniej urzędów zagranicznych.

(2) Do bezpośredniego zlecania urzędom zagranicznym opracowania ankiet upoważnione są poza Ministerstwem Spraw Zagranicznych, Ministerstwo Przemysłu i Handlu oraz Państwowy Instytut Eksportowy, po uprzedniem uzgodnieniu ich treści z M. S. Z.

(3) Wszystkie inne ministerstwa, jako też samorząd i organizacje gospodarcze, mogą kierować wszelkie ankiety gospodarcze jedynie za pośrednictwem M. S. Z.

(4) Ankiety, skierowane niewłaściwie do urzędów zagranicznych, należy przesłać M. S. Z. (R. E.) do decyzji.

10. W zakresie innych czynności, związanych z organizacją polskiego handlu zagranicznego, do obowiązków urzędów zagranicznych należy:

(1) a) współdziałanie w nawiązywaniu i pogłębianiu stosunków handlowych między Polską a krajem urzędowania;

b) ścisła współpraca z Państwowym Instytutem Eksportowym i jego przedstawicielami zagranicą;

c) utrzymanie kontaktu z organami samorządu gospodarczego i organizacjami gospodarczemi w Polsce oraz ich przedstawicielami zagranicą.

(2) Nawiązywanie ścisłych kontaktów z przebywającymi w okręgu urzędowania reprezentantami polskich firm eksportowych, celem utrzymywania łączności z ich praktyczną pracą handlową. Punktem wyjścia w tej pracy jest ,,Spis Reprezentantów Firm Polskich Zagranicą''. Urzędy zagraniczne R. P. obowiązane są do ścisłego przestrzegania tajemnicy handlowej poszczególnych firm.

(3) Ułatwianie badania rynku przedstawicielom zrzeszeń gospodarczych i firm polskich, odwiedzających kraj urzędowania.

(4) Współpraca z polsko-mieszanemi Izbami Handlowemi w okręgu urzędowania.

(5) Interwenjowanie u władz kraju urzędowania w obronie interesów gospodarczych obywateli lub firm polskich.

(6) Badanie wad organizacyjnych i błędów technicznych eksportu polskiego w porozumieniu z właściwemi czynnikami w kraju.

(7) Działanie w kierunku należytego pozyskania dla polskiego handlu zagranicznego miejscowych organizacyj polskich, otaczanie opieką polskich przedsiębiorstw handlowych w kraju urzędowania, oraz ułatwianie tworzenia się nowych polskich, bądź polsko-mieszanych firm, mających na celu nawiązanie stosunków handlowych z Polską.

(8) Śledzenie przebiegu transportów polskich towarów, współdziałanie w kierunku racjonalizacji dróg transportowych dla polskiej wymiany towarowej, ze szczególnem uwzględnieniem użycia polskich portów, linij żeglugowych, Kolei Państwowych, linij lotniczych oraz polskich przedsiębiorstw spedycyjnych;

11. (1) Czynności urzędów zagranicznych R. P. w zakresie praktycznej pracy handlowej polegają na udzielaniu pomocy przy doprowadzaniu do skutku konkretnych tranzakcyj handlowych, zwłaszcza w fazie przygotowawczej (opracowanie rynku zbytu dla danego artykułu, zetknięcie odbiorcy zagranicznego z eksporterem polskim, pomoc w przekazywaniu próbek i kalkulacji cen, uzyskanie ułatwień transportowych, zniżek celnych i t. p.). Praca urzędów zagranicznych w tej dziedzinie powinna być wszechstronna, nie może jednak mieć charakteru czynności agenta handlowego, pośrednika lub przedstawiciela firmy polskiej; z chwilą realizacji tranzakcji handlowej ograniczyć się powinna do bacznego czuwania nad przebiegiem interesu i wpływania w kierunku usunięcia zauważonych niedomagań.

(2) Z tytułu pomocy przy doprowadzaniu do skutku tranzakcyj handlowych urzędy zagraniczne nie mogą ponosić żadnej odpowiedzialności, zwłaszcza natury finansowej, co powinno być od początku wyraźnie wobec zainteresowanych stron zaznaczone.

12. (1) Zgodnie z ciążącym na urzędach zagranicznych R. P. obowiązkiem utrzymywania ścisłego kontaktu z polskiemi sferami gospodarczemi w kraju, każdy urzędnik służby zagranicznej, zatrudniony w pracy gospodarczej, obowiązany jest do udzielania ustnych informacyj handlowych w Państwowym Instytucie Eksportowym w czasie swego pobytu w kraju, zasadniczo jednak raz na rok.

(2) O dacie przyjazdu do kraju należy zawczasu powiadomić Ministerstwo Spraw Zagranicznych (R. E.) oraz Państwowy Instytut Eksportowy, celem ustalenia miejsca i terminu zebrania informacyjnego.

13. Urzędnicy służby zagranicznej, zatrudnieni w pracy gospodarczej w krajach szczególnie ważnych dla polskiego handlu zagranicznego, powoływani będą w miarę potrzeby przez M. S. Z. do objazdów głównych ośrodków życia gospodarczego w Polsce, w czasie podróży służbowych, lub wyjazdów urlopowych do kraju.

Objazd po kraju jest podróżą służbową.

Czynności propagandowe.

14. Działalność propagandowa na polu gospodarczem dzieli się na:

a) propagandę ogólno-gospodarczą,

b) propagandę handlową.

15. Do obowiązków urzędów zagranicznych w zakresie propagandy ogólno-gospodarczej należy:

a) informowanie miejscowych sfer gospodarczych i prasy o życiu i stanie gospodarczym Polski;

b) popularyzacja polskiej wytwórczości na rynkach miejscowych;
c) przeciwdziałanie wrogiej propagandzie obcej, oraz prostowanie i usuwanie mylnych opinij gospodarczych o Polsce;
d) zainteresowanie kapitału zagranicznego lokatą w Polsce.

16. Do obowiązków urzędów zagranicznych w dziedzinie propagandy handlowej należy:
a) zaznajamianie miejscowych sfer gospodarczych z wyrobami wytwórczości polskiej, które mogłyby znaleźć zbyt na rynkach kraju urzędowania;
b) współdziałanie w organizowaniu udziału Polski w targach i wystawach kraju urzędowania;
c) propaganda targów i wystaw krajowych;
d) organizowanie wycieczek miejscowych sfer gospodarczych do Polski;
e) propaganda na rzecz portów polskich, oraz polskich linij żeglugowych i lotniczych;

Czynności sprawozdawcze.

17. Sprawozdania gospodarcze urzędów zagranicznych mają dać należyte naświetlenie stosunków gospodarczych okręgu urzędowania i krytyczne przedstawienie dokonywujących się zmian, z punktu widzenia gospodarczych interesów Polski.

18. Czynności sprawozdawcze w dziedzinie gospodarczej obejmują:
a) s p r a w o z d a n i a b i e ż ą c e, mające na celu doraźne, szybkie i treściwe komunikowanie faktów i spostrzeżeń;
b) s p r a w o z d a n i a s y n t e t y c z n e, dające głębszą analizę i bardziej zasadnicze omówienie ważniejszych zagadnień;
c) s p r a w o z d a n i a p e r j o d y c z n e, opracowywane na zlecenie M. S. Z.

19. Sprawozdania bieżące i syntetyczne nadsyłać należy zależnie od aktualności omawianych spraw. Sprawozdania perjodyczne należy nadsyłać w terminach, oznaczonych przez M. S. Z.

20. (1) Przy sporządzaniu sprawozdań należy mieć na uwadze praktyczną wartość, celowość i użyteczność przesyłanych wiadomości.

(2) Praktyczna wartość sprawozdań bieżących zależy od jak najszybszego ich dostarczenia.

(3) Sprawozdania powinny być zwięzłe i przejrzyste; ilość i objętość nadsyłanych sprawozdań nie będą uważane za miarę ich istotnej wartości.

(4) Tematem każdego sprawozdania powinna być zasadniczo jedna sprawa.

21. Mając stale na uwadze interesy gospodarcze Polski, urzędy zagraniczne powinny uwzględniać w działalności sprawozdawczej przedewszystkiem takie dziedziny i zagadnienia jak:
a) polityka handlowa, przemysłowa i traktatowa kraju urzędowania; ustawodawstwo celne; poczynania w kierunku zwiększenia wywozu i ograniczenia przywozu; zarządzenia dumpingowe i antydumpingowe; nowe formy organizowania handlu zagranicznego; zakazy i kontyngenty przywozowe; clearing, kompensata, premje wywozowe i t. d.;
b) rynek miejscowy z punktu widzenia możliwości zbytu dla polskich produktów;

c) obserwacja metod handlowych, stosowanych przez inne państwa;
d) rynek surowców — charakterystyka i tendencje pod względem wywozu do Polski;
e) stan rolnictwa i hodowli — warunki w jakich pracują te gałęzie produkcji;
f) stan górnictwa (zwłaszcza węglowego), hutnictwa i przemysłu; — najważniejsze poczynania i zamierzenia w tych dziedzinach;
g) koncentracja przedsiębiorstw, w szczególności kartele, syndykaty, fuzje i t. p.; ich ustosunkowanie się do produkcji lub rynku polskiego; zmiany w ugrupowaniu ważniejszych przedsiębiorstw, ważniejsze upadłości i t. p.;
h) rynek pieniężny i kapitałowy: tendencje i ważniejsze wydarzenia na tym rynku; waluta; bank emisyjny; ograniczenia dewizowe; obieg pieniężny; ruch oszczędnościowy; rynek kredytowy; pertraktacje w sprawach pożyczkowych; budżet i jego wykonanie;
i) zmiany w ustawodawstwie monetarnem, podatkowem, celnem, bankowem, handlowem, wekslowem i t. d.;
j) rynek asekuracyjny: nowe zjawiska i zamierzenia w tej dziedzinie; ubezpieczenie kredytów eksportowych i t. d.;
k) ustawodawstwo społeczne i rynek pracy;
l) komunikacja lądowa, wodna i powietrzna; polityka taryfowa;
m) roboty publiczne;
n) wystawy towarów, targi, zjazdy i kongresy gospodarcze; ruch turystyczny;
o) ciekawsze publikacje gospodarcze; głosy prasy;
p) organizacja życia gospodarczego Polaków zagranicą.

22. (1) Do wyczerpującego omówienia możliwości zbytu poszczególnych produktów polskich na rynkach zagranicznych służą monografje towarowe.

(2) Monografje towarowe opracowują urzędy zagraniczne zasadniczo na zlecenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Inicjatywa opracowania monografji towarowej wyjść może i od urzędów zagranicznych, które w tym przypadku porozumieć się powinny z M. S. Z. (R. E.).

23. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z.

Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe zarządzenia i okólniki w sprawie działalności gospodarczej urzędów zagranicznych R. P., w szczególności zaś:

Nr. zarządzenia lub okólnika.	Dz. Urz. M. S. Z. Rok	Nr.	poz.	Przedmiot.
K. III. 10352.	1929.	7.	58.	Okólnik w sprawie ekonomicznej działalności Urzędów konsularnych.
K. III. 31404.	1930.	7.	94.	Okólnik w sprawie informacyj handlowych.
R. E. 6064/102.	1932.	10.	74.	Zarządzenie dotyczące uzupełnienia instrukcji w sprawie czynności konsularnych.
W. O. 5202/32.	1932.	23.	165.	Okólnik o udzielaniu przez konsulów informacyj handlowych w czasie pobytu w kraju.

Nr. zarządzenia lub okólnika.	Dz. Urz. M. S. Z. Rok	Nr.	poz.	Przedmiot.
W. O. 56/4.	1933.	21.	180.	Okólnik w sprawie udzielania informacyj ustnych w P. I. E. oraz objazdu ośrodków gospodarczych Polski przez urzędników służby zagranicznej.
W. O. 438/I.	1934.	2.	6.	Okólnik o mylnem interpretowaniu § 32 zarządzenia o działalności sprawozdawczej urzędów zagranicznych R. P.
W. O. 677/7.	1934.	4.	23.	Działalność gospodarcza urzędów zagranicznych R. P. i rozgraniczenie ich kompetencji.

53.

R. E. 56/97.

PODZIAŁ KOMPETENCYJ URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH R. P. W ZAKRESIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ.

1. (1) Działalnością gospodarczą urzędów zagranicznych w obrębie danego państwa kieruje szef urzędu dyplomatycznego.

(2) Urzędnik dyplomatycznego urzędu prowadzący dział gospodarczy (radca handlowy, attaché do spraw handlowych, referent handlowy) jest referentem kierownika urzędu dyplomatycznego w tym dziale pracy.

2. Do bezpośredniej kompetencji urzędów dyplomatycznych w zakresie działalności gospodarczej należą zasadniczo:

a) sprawy ogólnej polityki gospodarczej, traktatów handlowych i umów gospodarczych między państwami, oraz sprawy finansowe;
b) ogólne kierownictwo działalności handlowej oraz prowadzenie akcji handlowej w swoim zakresie;
c) działalność sprawozdawcza w odniesieniu do całego obszaru kraju urzędowania;
d) ogólne kierownictwo propagandy gospodarczej oraz prowadzenie jej w swoim zakresie;
e) stosunki z władzami centralnemi;
f) wszystkie inne czynności, wchodzące w zakres działalności gospodarczej, o ile w danem państwie niema etatowego urzędu konsularnego.

3. (1) Do kompetencji urzędów konsularnych należą wszystkie czynności z zakresu działalności gospodarczej, dotyczące ich okręgów.

(2) Niezależnie od działalności w zakresie kompetencyjnym urząd konsularny może otrzymać od kierownika urzędu dyplomatycznego zlecenie wykonania zadań dodatkowych, przekraczających zakres właściwości terytorjalnej.

4. Urzędy zagraniczne uprawnione są do podawania aktualnych wiadomości, dotyczących innych okręgów lub krajów, o ile istnieje przypuszczenie, iż właściwy urząd zagraniczny tych wiadomości nie posiada. Odpis takiej informacji należy przesłać do wiadomości właściwemu urzędowi.

5. Zakres działalości gospodarczej konsulów honorowych ustalają urzędy zwierzchnie.

6. (1) W rozgraniczeniu kompetencji między urzędem dyplomatycznym a urzędami konsularnemi może być stosowane według uznania kierownika urzędu dyplomatycznego poza kryterjum terytorjalności także kryterjum celowości.

(2) Działalność sprawozdawczą urzędów zagranicznych w obrębie jednego państwa oraz ewentualny rozdział między poszczególne urzędy konsularne tematów sprawozdawczych, dotyczących całokształtu pewnych zagadnień gospodarczych na obszarze całego kraju urzędowania, ustala kierownik urzędu dyplomatycznego w specjalnej instrukcji, wydanej po uzyskaniu aprobaty M.S.Z.

(3) We wszystkich przypadkach mogących budzić wątpliwości, gdy chodzi o zakres kompetencji, rozstrzyga Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z kierownikiem urzędu dyplomatycznego.

7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z.

Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe instrukcje w sprawie podziału kompetencyj urzędów zagranicznych R. P. w zakresie działalności gospodarczej, w szczególności zaś:

Nr. instrukcji lub okólnika.	Dz. Urz. M. S. Z. Rok	Nr.	poz.	Przedmiot.
K. III. 10352.	1929.	7.	59.	Instrukcja w sprawie czynności Radców Handlowych.
K. III. 10352.	1929.	7.	60.	Instrukcja w sprawie czynności gospodarczej Urzędów konsularnych.

54.

R. E. 56/96.

ROZDZIELNIK SPRAWOZDAŃ GOSPODARCZYCH.

1. Urzędy zagraniczne R. P. kierują sprawozdania gospodarcze według następującego rozdzielnika:

a) do Ministra Spraw Zagranicznych — sprawozdania natury zasadniczej, dotyczące polityki gospodarczej;

b) do właściwego wydziału Departamentu Polityczno-Ekonomicznego M. S. Z. — odpisy sprawozdań wymienionych w punkcie a), oraz sprawozdania bieżące i syntetyczne;

c) do Radcy Ekonomicznego M. S. Z. — oryginały sprawozdań, 1) dotyczących kontyngentów i umów kontyngentowych, taryfy celnej, zakazów przywozowych, świadectw pochodzenia towarów, świadectw zdrowotności i t. p., 2) związanych z międzynarodowemi, wielostronnemi porozumieniami gospodarczemi (n. p. Liga Narodów, Międzynarodowa Izba Handlowa i t. d.) oraz 3) odpisy wszystkich innych sprawozdań;

d) do Biura Ekonomicznego Prezydjum Rady Ministrów — odpisy sprawozdań Urzędów dyplomatycznych;

e) do Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Departament Handlowy) — odpisy wszystkich sprawozdań gospodarczych, oprócz niewątpliwie wykraczających poza zakres zainteresowań tego ministerstwa;
f) do Państwowego Instytutu Eksportowego — odpisy wszystkich sprawozdań gospodarczych;
g) do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych (Departament Ekonomiczny) — odpisy sprawozdań, wchodzących w zakres zainteresowań tego Ministerstwa;
h) do Ministerstwa Skarbu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Opieki Społecznej, Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych — odpisy sprawozdań dotyczących spraw wchodzących w zakres ich kompetencji;
i) do Sztabu Głównego — odpisy sprawozdań w sprawach polityki gospodarczej, produkcji i handlu materjałami wojennemi, przemysłu chemicznego, samochodowego, lotniczego i t. d.;
j) do urzędu dyplomatycznego kraju urzędowania — odpisy wszystkich sprawozdań gospodarczych, z wyjątkiem sprawozdań dotyczących indywidualnych tranzakcyj handlowych.

2. Przesyłanie sprawozdań gospodarczych urzędom, instytucjom i organizacjom niewymienionym w niniejszem zarządzeniu, jest niedopuszczalne.

3. Wszelkie zmiany w rozdzielniku sprawozdań gospodarczych powinny być uprzednio uzgodnione z Ministerstwem Spraw Zagranicznych (R. E.).

4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z.

55.

R. E. 60/209.

ŚWIADECTWA POCHODZENIA TOWARÓW.

1. Obowiązki urzędów konsularnych Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie świadectw pochodzenia towarów polegają na informowaniu o przepisach dotyczących świadectw pochodzenia, czuwania nad stosowaniem ich w praktyce, oraz na wizowaniu świadectw pochodzenia towarów.

Cel świadectwa pochodzenia towarów.

2. Świadectwo pochodzenia towarów jest dokumentem, stwierdzającym pochodzenie towarów z określonego kraju.

3. Art. 19 Prawa Celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84 z 1933, poz. 610) oraz Przepisy Wykonawcze do Prawa Celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90 z 1934, poz. 820) ustalają definicję kraju pochodzenia towarów w sposób następujący:

(1) Krajem pochodzenia płodów przyrody jest kraj, w którym płody były wyhodowane, zebrane, wydobyte, albo w inny sposób otrzymane.

(2) Krajem pochodzenia wyrobów gotowych lub półgotowych jest kraj, w którym wyroby zostały wytworzone.

(3) Płody oraz wyroby wyprodukowane w jednym kraju, a poddane w innym kraju obróbce, lub przeróbce, uważa się za pochodzące z kraju, w którym dokonano obróbki, lub przeróbki, jeżeli conajmniej 50% ogólnej wartości towaru, po dokonaniu obróbki lub przeróbki, przypada na koszty robocizny i materjałów, pochodzących z kraju, w którym dokonano tej przeróbki lub obróbki.

4. Świadectwa pochodzenia towarów wymagane są przy wywozie towarów do polskiego obszaru celnego w następujących przypadkach:

a) w celu uzyskaniu zniżki konwencyjnej na towary wymienione w umowach handlowych;
b) przy zastosowaniu autonomicznych zniżek celnych lub zwolnień od cła;
c) dla stwierdzenia pochodzenia towarów przy stosowaniu stawek kolumny drugiej Taryfy Celnej Przywozowej;
d) w celu stwierdzenia pochodzenia towarów zakazanych do przywozu, o ile pozwolenie przywozu albo osobny przepis wymagają świadectwa pochodzenia.

5. Wystawienie świadectw pochodzenia towarów regulowane jest umowami handlowemi oraz zarządzeniami Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Instytucje uprawnione do wystawiania świadectw pochodzenia towarów.

6. (1) Świadectwa pochodzenia towarów mogą być wystawiane:

a) przez urzędy celne kraju pochodzenia;
b) przez inne urzędy kraju pochodzenia — o ile są wyraźnie wymienione w postanowieniach traktatowych z danym krajem;
c) przez Izby Przemysłowe i Handlowe;
d) przez instytucje gospodarcze, notyfikowane Rządowi Polskiemu i przez Rząd Polski uznane.

(2) Świadectwa pochodzenia wystawione przez urzędy celne są uznawane na zasadach wzajemności. Uprawnienia Izb i instytucyj gospodarczych do wystawiania świadectw pochodzania towarów sprawdzają urzędy konsularne, wizujące te świadectwa.

(3) Świadectwa pochodzenia towarów dla towarów zakazanych do przywozu wystawiane być mogą jedynie przez urzędy i instytucje wymienione w ustępie (1) a, c i d.

(4) W przypadkach przewidzianych w punkcie 12 ustęp 5, świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane tylko przez Izby Przemysłowe i Handlowe oraz uprawnione instytucje gospodarcze.

Treść świadectwa pochodzenia towarów.

7. (1) Świadectwo pochodzenia powinno zasadniczo zawierać następujące dane:

a) imię i nazwisko oraz adres wysyłającego;
b) wskazanie rodzaju przewozu; przy przewozie drogą wodną powinna być w miarę możności podana również nazwa statku;
c) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem jest przeznaczony do polskiego obszaru celnego; podawania nazwiska i miejsca zamieszkania odbiorcy nie wymaga się;
d) stwierdzenie, że towary wymienione w świadectwie są produktami naturalnemi lub wytworami przemysłu danego kraju, a jeżeli chodzi o towary przetworzone w tym kraju, stwierdzenie, że conajmniej 50% ogólnej wartości już przetworzonego towaru przypada na koszty robocizny i surowców kraju przetworzenia. Nazwa kraju pochodzenia powinna być dokładnie wymieniona;

e) znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania, nazwę towaru, wagę brutto i netto oraz wartość towaru; brak wagi netto lub podanie ogólnikowe nazwy towaru zamiast nazwy taryfowej nie powodują nieuznania świadectwa pochodzenia, jeżeli Urząd Celny może na podstawie innych danych, zawartych w świadectwie, stwierdzić, że odnosi się ono do tego towaru;

f) miejscowość i datę wystawienia świadectwa pochodzenia, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo oraz podpis osoby wystawiającej.

(2) Umowy handlowe lub porozumienia z państwami obcemi mogą wymagać jeszcze innych danych w treści świadectwa pochodzenia.

(3) Jakkolwiek pewien ściśle ustalony wzór świadectwa pochodzenia towaru nie jest wymagany przepisami autonomicznemi, niemniej jednak wskazane jest używanie pewnych stałych wzorów, względnie wzorów ustalonych z poszczególnemi państwami.

Język świadectwa pochodzenia towarów.

8. (1) Świadectwo pochodzenia towarów powinno być wystawione w języku kraju pochodzenia, lub w języku polskim; nazwa towaru powinna być w każdym razie podana w języku polskim. Dążyć należy, aby świadectwa pochodzenia towarów wystawiane były w obu językach, gdyż urzędy celne mogą żądać uwierzytelnionego tłómaczenia, jeżeli świadectwo pochodzenia towarów wystawione było jedynie w języku kraju pochodzenia, nieznanym urzędowi.

(2) Jest wskazane, aby urzędy konsularne przy wizowaniu świadectw pochodzenia towarów udzielały pomocy stronom w tłumaczeniu na język polski nazwy towaru.

Okres ważności świadectw pochodzenia towarów.

9. (1) Świadectwa pochodzenia towarów wystawione przez urzędy celne są ważne w okresie 6 miesięcy, licząc od dnia wystawienia świadectwa. To samo dotyczy świadectw pochodzenia, wystawionych przez inne urzędy krajów pochodzenia w zależności od postanowień umownych.

(2) Świadectwa pochodzenia towarów, wystawione przez Izby Przemysłowe i Handlowe lub upoważnione instytucje gospodarcze, ważne są w okresie 6 miesięcy od chwili udzielenia wizy konsularnej.

(3) Władze celne mogą przedłużyć termin ważności świadectwa pochodzenia towarów, jeżeli strona zainteresowana zapomocą dokumentów przywozowych udowodni, że towary, do których stosuje się świadectwo pochodzenia towarów, były nadane do przewozu przed wygaśnięciem terminu ważności świadectwa, lecz nie zdołały nadejść do polskiego obszaru celnego z przyczyn siły wyższej.

Termin przedstawiania świadectw pochodzenia do odprawy celnej.

10. (1) Świadectwo pochodzenia winno być w zasadzie przedstawione przy zgłoszeniu towaru do odprawy celnej, może być jednak przedstawione po zgłoszeniu towaru, nie później jednak, jak przed wydaniem towaru z pod dozoru celnego do wolnego obrotu.

(2) Jeżeli strona z usprawiedliwionych przyczyn nie może przedstawić świadectwa pochodzenia w przepisanym terminie, a zatrzymanie towaru mo-

głoby spowodować jego zepsucie się lub narazić stronę na zbyt wysokie koszty, wówczas urzędy celne mogą zezwolić na późniejsze przedstawienie świadectwa pochodzenia.

Przesyłki objęte jednem świadectwem pochodzenia towarów.

11. (1) Świadectwa pochodzenia towarów powinny być wystawione oddzielnie na każdy dokument przewozowy lub na każdą przesyłkę.

(2) Przy przesyłkach pocztowych jedno świadectwo pochodzenia towarów może obejmować najwyżej trzy paczki pocztowe, wysłane przez tego samego nadawcę do jednego adresata.

Świadectwa pochodzenia towarów przy stosowaniu ceł konwencyjnych.

12. (1) Cło konwencyjne w myśl umów handlowych stosowane jest po przedłożeniu świadectwa pochodzenia towarów.

(2) W następujących wypadkach nie wymaga się świadectwa pochodzenia przy zastosowaniu cła konwencyjnego:

a) do wzorów i próbek towarów, przywożonych w niewielkich ilościach z krajów traktatowych;

b) do towarów, przesyłanych z kraju traktatowego w niewielkich ilościach w przesyłkach pocztowych, niemających charakteru handlowego, jeżeli niehandlowy charakter przesyłki wynika z rodzaju towaru lub ze stosunków odbiorcy;

c) do towarów przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez podróżnych (w tem i turystów, jadących za przepustkami turystycznemi) oraz przez mieszkańców granicznego pasa celnego, jeżeli niema wątpliwości, że przedmioty te pochodzą z kraju traktatowego.

(3) Świadectwo pochodzenia, uprawniające do zastosowania cła konwencyjnego, powinno być w zasadzie wystawione w kraju pochodzenia towarów.

(4) Jeżeli towar, pochodzący z kraju traktatowego pozaeuropejskiego nadejdzie do polskiego obszaru celnego drogą morską za bezpośrednim dokumentem przewozowym z kraju pochodzenia i bez przeładunku w drodze, to cło konwencyjne może być zastosowane również na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego przez krajową Izbę Przemysłowo-Handlową, mającą siedzibę w porcie polskiego obszaru celnego, do którego towar nadszedł; (na obszarze W. M. Gdańska powołaną w tym przypadku instytucją jest Izba Handlu Zagranicznego w Gdańsku).

(5) Jeżeli towary pochodzące z kraju traktatowego pozaeuropejskiego nadejdą do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem kraju trzeciego, to cło konwencyjne może być zastosowane również na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego w tym kraju trzecim. Takie świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane tylko przez Izby Przemysłowe, Izby Handlowe i upoważnione do tego instytucje gospodarcze. Niezależnie od wzmiankowanego świadectwa pochodzenia wymaga się przedstawienia zaświadczenia o przeładowaniu towaru.

Zaświadczenie o przeładowaniu lub przechowaniu.

13. (1) Jeżeli towary pochodzące z kraju traktatowego były przed przywozem do polskiego obszaru celnego przeładowane względnie przechowywane w kraju trzecim, to cło konwencyjne może być zastosowane pod warunkiem

przedstawienia przez stronę zaświadczenia, stwierdzającego, że w czasie przeładowania względnie przechowywania towar znajdował się w wolnym obszarze celnym (w wolnym porcie, w wolnej strefie celnej) lub pod kontrolą Urzędu Celnego i nie wszedł w kraju trzecim do wolnego obrotu.

(2) Zaświadczenie takie powinno ponadto zawierać znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania, nazwę towaru oraz wagę brutto, oraz stwierdzać, z którego kraju towar nadszedł.

(3) Zaświadczenia o przeładowaniu mogą być wystawiane w kraju przeładowania lub przechowywania przez:

a) urzędy celne;
b) zarządy wolnych obszarów celnych;
c) zarządy kolejowe, jeżeli towary zostały przeładowane lub przechowywane w czasie transportu dokonywanego przez to przedsiębiorstwo;
d) Izby Przemysłowe i Handlowe; w tym ostatnim przypadku zaświadczenie powinno być zaopatrzone w odpowiednią wizę urzędu konsularnego.

(4) Jeżeli przeładowanie nie jest połączone ze zmianą dokumentu przewozowego, nie wymaga się przedstawienia zaświadczenia przeładunkowego; w tym przypadku dokument przewozowy powinien być należycie wystawiony w kraju pochodzenia i opiewając na miejscowość, położoną na polskim obszarze celnym, powinien być istotnie ważny na całą drogę przewozu z kraju pochodzenia do tej miejscowości.

(5) Przesyłki pocztowe, pochodzące z państw traktatowych i zaopatrzone w świadectwa pochodzenia, korzytają ze zniżek konwencyjnych również w przypadku, gdy pod kontrolą celną zostały nadane do polskiego obszaru celnego z innego kraju, o ile dane o towarze, wymienione w świadectwie pochodzenia, okażą się zgodne z danemi, ujawnionemi przy rewizji celnej, a oryginalne opakowanie nie zostało naruszone podczas tranzytu.

Podwójne świadectwa pochodzenia towarów.

14. (1) Zniżki konwencyjne mogą być stosowane również wtedy, gdy towar pochodzący z kraju traktatowego, po wysłaniu z tego kraju, a przed nadejściem do polskiego obszaru celnego, zostanie uszlachetniony w drugim kraju traktatowym w stopniu, niepowodującym zmiany krajowości. Wymaga się wtedy przedstawienia podwójnych świadectw, z których jedno, wystawione w kraju pochodzenia, stwierdza kraj pochodzenia towaru, a drugie, wystawione w kraju uszlachetnienia, stwierdza rodzaj i stopień uszlachetnienia oraz kraj, w którym uszlachetnienia dokonano.

(2) W przypadkach wymienionych w poprzednim ustępie świadectwo kraju pochodzenia, oprócz ogólnych danych powinno:

a) zawierać wzmiankę, że wysyłany towar, przed doręczeniem odbiorcy na polskim obszarze celnym, ma być uszlachetniony w innym kraju traktatowym;
b) wymieniać rodzaj uszlachetnienia, kraj, nazwę i adres firmy uszlachetniającej.

(3) Świadectwo kraju uszlachetnienia powinno:

a) wskazać gdzie (w jakim kraju i przez jaką firmę) towar został wyprodukowany;

b) wymienić pierwotne znaki i numery opakowania i wagę towaru;

c) wskazać gdzie (w jakim kraju i przez jaką firmę) towar został uszlachetniony;

d) określać rodzaj i stopień uszlachetnienia (koszty uszlachetnienia nie mogą przekraczać 50% wartości towaru po uszlachetnieniu);

e) wymieniać znaki i numery opakowania oraz wagę towaru po uszlachetnieniu.

Świadectwa pochodzenia towarów przy zastosowaniu autonomicznych zniżek celnych lub zwolnień od cła.

15. Przedłożenie świadectwa pochodzenia towarów przy zastosowaniu autonomicznych zniżek celnych lub zwolnień od cła konieczne jest tylko wówczas, jeżeli wymaga tego udzielone stronie pozwolenie na zastosowanie zniżki celnej lub zwolnień od cła.

Świadectwa pochodzenia towarów przy zastosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej.

16. Przy stosowaniu stawek kolumny II Taryfy Celnej Przywozowej nie wymaga się w zasadzie udowodnienia kraju pochodzenia towaru przy pomocy świadectwa pochodzenia; Urząd Celny może jednakże, w razie wątpliwości co do kraju pochodzenia, żądać takiego świadectwa.

Świadectwa pochodzenia towarów w celu stwierdzenia pochodzenia towarów zakazanych do przywozu.

17. (1) Przepisy, dotyczące wypadków przedkładania świadectw pochodzenia dla towarów zakazanych do przywozu. miejsca wystawiania tych świadectw oraz urzędów i instytucyj uprawnionych do ich wystawiania, zawarte są w każdorazowych rozporządzeniach Ministerstwa Przemysłu i Handlu o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu.

(2) Obowiązujące rozporządzenia ustalają następujące zasady:

a) przy przywozie towarów, podlegających ograniczeniom przywozowym ze względów gospodarczych, kraj pochodzenia powinien odpowiadać krajowi wymienionemu w pozwoleniu przywozu, a kierunek, droga i sposób przywozu powinny być zgodne z warunkami oznaczonemi w pozwoleniu;

b) świadectwa pochodzenia, wystawione celem stwierdzenia towaru zakazanego do przywozu, powinny być przedkładane wtedy, gdy tego wymaga pozwolenie lub inny przepis;

c) Gdy przedstawienie świadectwa pochodzenia nie jest wymagane ani warunkami pozwolenia przywozu, ani też innemi przepisami, wówczas kraj pochodzenia może być udowodniony a) w przypadku bezpośredniego przywozu z kraju pochodzenia — deklaracją celną nadawcy lub ważnym dokumentem przewozowym; b) w przypadku nadania do przewozu do polskiego obszaru celnego w kraju trzecim — zaświadczeniem o przeładunku. Zamiast tego zaświadczenia strona może przedłożyć świadectwo pochodzenia.

Wizowanie świadectw pochodzenia towarów.

18. (1) Świadectwa pochodzenia towarów wystawione przez urzędy celne i inne uprawnione urzędy kraju pochodzenia są wolne od polskiej wizy konsularnej.

(2) Świadectwa pochodzenia towarów wystawione przez Izby Przemysłowo-Handlowe lub uprawnione instytucje gospodarcze muszą być zaopatrzone w polską wizę konsularną.

(3) Urzędy konsularne nie są upoważnione do przedłużania terminu ważności wizy na świadectwach pochodzenia towarów.

(4) W przypadkach, gdy strona domaga się wizowania świadectwa pochodzenia towarów, zbędnego dla polskich Urzędów przy odprawie celnej, Urząd konsularny powinien wizy udzielić.

Urzędy wystawiające wizy.

19. Wizy na świadectwach pochodzenia towarów wystawiane są zasadniczo przez etatowe Urzędy konsularne R. P. Konsulowie Honorowi i Agenci Konsularni mogą wizować świadectwa pochodzenia towarów tylko na podstawie specjalnego upoważnienia Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Odmowa wizy.

20. (1) Urząd konsularny może odmówić udzielania wizy, lub uzależnić wydanie wizy od uzyskania dodatkowych wyjaśnień, jeżeli dane, przytoczone w świadectwie pochodzenia towarów, nasuwają mu jakiekolwiek wątpliwości.

(2) Odmówić należy wizowania świadectw pochodzenia towarów, które noszą ślady wycierania, skrobania, wymazywania i t. p. z wyjątkiem poprawek, dokonanych przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, przyczem powinny być one omówione i stwierdzone pieczęcią urzędu lub instytucji, która wystawiła świadectwo pochodzenia oraz podpisem.

Teksty wizy.

21. (1) Tekst wizy konsularnej na świadectwie pochodzenia towarów, wydanem w celu uzyskania zniżki konwencyjnej, jest następujący:

Nr......... W I Z A

Stwierdzam, że wyżej podpisana instytucja .... jest upoważniona do wystawiania świadectw pochodzenia towarów i że przytoczone w powyższem świadectwie dane wydają mi się wiarogodne.

Wiza ważna 6 miesięcy.

Pobrano opłaty .... poz. T. O. K. .....

Miejscowość .... (data) ....

(Podpis i pieczęć)

(2) Tekst wizy konsularnej na świadectwach pochodzenia towarów wydanej w innych celach zawierać powinien ponadto klauzulę w języku polskim i w języku kraju pochodzenia ,,nie dotyczy zniżek celnych''.

(3) Tekst wizy konsularnej na świadectwach o przeładunku jest identyczny z tekstem wizy na świadectwach pochodzenia towarów z tem, iż słowa ,,jest upoważniona do wystawiania świadectw pochodzenia towarów'' zastąpione być powinny słowami ,,jest upoważniona do wystawiania świadectw o przeładunku''.

Odpisy świadectw pochodzenia towarów i faktur.

22. Urząd konsularny żądać winien przy wizowaniu świadectwa pochodzenia towarów również kopji tego świadectwa, oraz kopji faktury, które przechowuje w celach kontroli.

Duplikaty świadectw pochodzenia.

23. (1) Duplikaty świadectw pochodzenia wydają tylko urzędy konsularne i to w przypadkach wyjątkowych, gdy strona udowodni, że oryginalne świadectwo pochodzenia zostało zniszczone skutkiem działania siły wyższej, a towar został faktycznie wysłany.

(2) Duplikaty takich świadectw pochodzenia, które nie wymagały wizowania przez urzędy konsularne, mogą być przez nie wizowane tylko za pozwoleniem właściwej Dyrekcji Ceł (Urzędu Celnego w Gdyni).

Wizowanie zaświadczeń o analizie towarów.

24. Zaświadczenia o analizie próbek towarowych powinny być zaopatrzone przez urzędy konsularne w stwierdzenie, że instytucja, dokonywująca analizy, jest do tego uprawniona na podstawie przepisów danego kraju; stwierdzenie powyższe umieszcza się na zaświadczeniu o analizie, załączona zaś próbka towaru, oznaczona numerem przez instytucję, która wystawiła zaświadczenie, zaopatrzona być powinna w pieczęć konsulatu i podpis.

Opłaty.

25. (1) Opłaty konsularne za wykonywanie poszczególnych czynności w zakresie świadectw pochodzenia towarów i zaświadczeń o analizie towarów ustalone są w Taryfie Opłat Konsularnych.

(2) Opłaty pobrane za czynności w zakresie świadectw pochodzenia towarów i zaświadczeń o analizie nie mogą być zwracane, chociażby strona z jakichkolwiek powodów ich nie wyzyskała.

26. (1) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym M. S. Z.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą poprzednie zarządzenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych w sprawie świadectw pochodzenia towarów: (Dz. U. M. S. Z. Nr. 12 z 1928, poz. 96 — Dz. U. M. S. Z. Nr. 5 z 1930, poz. 74,— Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 19, 1933, poz. 162, — Dz. Urz. M. S. Z Nr. 21 z 1933, poz. 184, — Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 5 z 1934, poz. 26 i 27, Zbiór Przep. Kons. poz. 362a).

56.

E. III. 686/F/13/7.

UZUPEŁNIENIE INSTRUKCJI DO TARYFY OPŁAT KONSULARNYCH

Wprowadzam następujące uzupełnienia i zmiany do Instrukcji do Taryfy Opłat Konsularnych, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym M. S. Z. Nr. 10 z 1934 r. poz. 90.

Do § 13.

Obywatele szwedzcy.

Zgodnie z porozumieniem, zawartem z Rządem Szwedzkim, opartem na zasadzie wzajemności, należy obywatelom szwedzkim z dniem 1.IX. 1935 r. udzielać:

wiz pobytowych jednorazowych za opłatą kor. szw. 5.,
wiz pobytowych wielokrotnych za opłatą kor. szw. 10.

Obywatele francuscy.

Zgodnie z porozumieniem, zawartem z Rządem Francuskim, opartem na zasadzie wzajemności, należy obywatelom francuskim z dniem 15.X. 1935 r. udzielać:

1) wiz pobytowych ważnych do wielokrotnego przekraczania granicy polskiej z ważnością do jednego roku lub krócej — za opłatą zł 20.—
2) wiz przejazdowych za opłatą zł 2 gr 50.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie w sprawie opłat wizowych od obywateli francuskich, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym M. S. Z. Nr. 3 z dn. 20.V. 1935 r. poz. 32.

Do § 13 lit. c ustęp d).

Na skutek wymówienia przez Czechosłowację umowy z r. 1929 przesta obowiązywać z dniem 1 września 1935 r. przepis na mocy którego, na zasadzie wzajemności, studenci udający się na studja do wyższych zakładów nauł kowych otrzymywali bezpłatne wizy pobytowe lub przejazdowe.

Do § 15 — Uzdrowiska.

do pkt. aa) w Województwie Lwowskiem dodać miejscowość: Sianki.

Do pkt. bb) dodać: wszystkie miejscowości Województwa Pomorskiego położone nad morzem, posiadające stacje kolejowe, oraz Kartuzy.

Minister

Warszawa, 15 listopada 1935 r. *(—) J. Beck*

CZĘŚĆ II.

57.

B. Pers. 432/1.

IMMUNITETY DYPLOMATYCZNE I KONSULARNE.

Wyszła z druku książka Dr. Kazimierza Szwarcenberg-Czernego, Radcy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, p. t. „Immunitety Dyplomatyczne i Konsularne, — zbiór norm prawnych z zakresu prawa międzynarodowego, obowiązujących na obszarze Polski i W. M. Gdańska". Zawiera ona kompletne zestawienie całego ustawodawstwa Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska w zakresie immunitetów dyplomatyczno-konsularnych, oraz prawa zakrajowości, wedle stanu na dzień 1 lipca 1935 r. Książkę tę, stanowiącą integralną część ustawodawstwa normującego polską służbę zagraniczną, zaleca się jaknajbardziej do użytku służbowego. Jest ona szczególnie pożyteczna przy ustalaniu zakresu przywilejów i immunitetów przysługujących predstawicielstwom i przedstawicielom dyplomatycznym i konsularnym R. P. na terenie obcego państwa, przy stosowaniu zasady wzajemności.

58.

GMA. 489/4.

ZMIANY I UZUPEŁNIENIA HASEŁ REJESTRATURY.

Stosownie do p. 7 Instrukcji, zamieszczonej w Hasłach Rejestratury, wprowadza się następujące hasło:

155 — Komisje Ligi Narodów (Ogólne)

Stosownie do p. 9 Instrukcji W.O.5531/14 w sprawie Haseł Rejestratury, wprowadza się następujące uzupełnienie skrótów nazw poszczególnych państw (zał. nr. 2):

Państwo arabskie Jemen otrzymuje skrót

„J m" Jemen".

59.

B. Pers. Nr. 471/6/35.

ZMIANY ADRESÓW URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH R. P.

Konsulat R. P. w Amsterdamie — Amsterdam — Zuid, Vossiusstraat 55, Tel. 22880.

60.

B. Pers. N. 471/6/35.

ZMIANY PERSONALNE

W URZĘDZIE CENTRALNYM MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH I W URZĘDACH PODLEGŁYCH.

ODWOŁANI DEKRETEM PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Beczkowicz Zygmunt, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny R. P. przy Rządzie Republiki Łotewskiej w Rydze — odwołany ze stanowiska posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego R. P. przy Rządzie Republiki Łotewskiej w Rydze, z dniem 20-go września 1935 r. z równoczesnem przeniesieniem w stan nieczynny.

dr. Grzybowski Wacław, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny R. P. przy Rządzie Republiki Czeskosłowackiej w Pradze — odwołany ze stanowiska posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego R. P. przy Rządzie Republiki Czeskosłowackiej w Pradze z dniem 31 października 1935 r., z równoczesnem zwolnieniem ze służby w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w związku z przejściem do innego działu służby państwowej.

MIANOWANI:

Budny Michał, referendarz w M. S. Z. — attaché ambasady w Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie, z dniem 1 grudnia 1935 r.

Chodacki Marjan, radca w M. S. Z. — radcą poselstwa w Poselstwie R. P. w Pradze, z dniem 24 października 1935 r.

Głogowski Adam, attaché konsularny z tyt. wicekonsula w Konsulacie Generalnym R. P. w Tyflisie — attaché poselstwa w Poselstwie R. P. w Teheranie, z dniem 1 października 1935 r. z równoczesnem powierzeniem kierownictwa Wydziału Konsularnego Poselstwa.

Głuski Stanisław, radca w M. S. Z. — pierwszym sekretarzem ambasady w Ambasadzie R. P. w Moskwie, z dniem 1 grudnia 1935 r.

Grabiński Mieczysław, radca, zastępca p. o. Dyrektora Biura Personalnego w M. S. Z. — konsulem generalnym R. P. w Wiedniu, z dniem 1 grudnia 1935 r.

Kobylański Tadeusz, radca w M. S. Z. — wicedyrektorem Departamentu Politycznego w M. S. Z., z dniem 1 października 1935 r. z równoczesnem powierzeniem kierownictwa Wydziału Wschodniego (P. III.).

Koziebrodzki Leopold, referendarz w M. S. Z. — drugim sekretarzem poselstwa w Poselstwie R. P. w Madrycie, z dniem 1 stycznia 1936 r. z równoczesnem powierzeniem kierownictwa Wydziału Konsularnego Poselstwa.

Szydłowski Stanisław, referendarz w M. S. Z. — attaché poselstwa w Poselstwie R. P. w Oslo, z dniem 1 marca 1936 r. z równoczesnem powierzeniem kierownictwa Wydziału Konsularnego Poselstwa.

Ubysz Zbigniew, referendarz w M. S. Z. — attaché konsularnym z tyt. wicekonsula w Konsulacie Generalnym R. P. w Tyflisie, z dniem 1 grudnia 1935 r.

Wierzbicka Antonina, sekretarz administracyjny w Min. P. i H. — sekretarzem administracyjnym w M. S. Z., z dniem 1 listopada 1935 r.

Haffen Gérard, — konsulem honorowym R. P. w Dakarze, z dniem 9 listopada 1935 r.

dr. Racic Stefan, — konsulem honorowym R. P. w Dubrowniku, z dniem 23-go sierpnia 1935 r.

PRZENIESIENI:

Bociański Jan, wicekonsul w Konsulacie Generalnym R. P. w Opolu — do Konsulatu R. P. w Morawskiej Ostrawie, z dniem 1 listopada 1935 r. z równoczesnem powierzeniem funkcyj czasowego kierownika Konsulatu R. P. w Morawskiej Ostrawie.

Buzek Jan, attaché konsularny w Konsulacie R. P. w Czerniowcach — do Konsulatu R. P. w Bukareszcie, z dniem 1 grudnia 1935 r.

ODWOŁANI:

Bratkowski Stefan, konsul R. P. w Wrocławiu — do Urzędu Centralnego M. S. Z., z równoczesną nominacją na radcę, z dniem 31-go grudnia 1935 r.

Helcman Jan, prowizoryczny sekretarz poselstwa w Poselstwie R. P. w Teheranie — do Urzędu Centralnego M. S. Z., z dniem 31-go sierpnia 1935 r., z równoczesną nominacją na prow. referendarza i przydziałem do Wydziału Opieki Prawnej (E. III.).

dr. Synowiecki Adam, wicekonsul w Konsulacie R. P. w Morawskiej Ostrawie— do Urzędu Centralnego M. S. Z. z równoczesną nominacją na referendarza, z dniem 31 grudnia 1935 r.

PRZYDZIELENI:

Barszczewska Irena, pomocnik kancelaryjny w M. S. Z. — do referatu archiwalnego w Gabinecie Ministra (G. M. A.), z dniem 1-go października 1935 r. na okres do dnia 31 grudnia 1935 r.

Bartel Ludwik Stefan, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Opieki Prawnej (E. III.), z dniem 1 października 1935 r. — Do Wydziału Wschodniego (P.III.), z dniem 1 listopada 1935 r.

Gulińska Zofja, podreferendarz w M. S. Z. — do referatu archiwalnego w Gabinecie Ministra (G. M. A.), z dniem 1 listopada 1935 r.

Hubicka Hanna, referendarz w M. S. Z. — do Biura Personalnego, z dniem 1 sierpnia 1935 r.

Klimpel Zdzisław, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Prasowego (P.VI.), z dniem 1 października 1935 r.

Komorski Jan, pomocnik rachunkowy w M. S. Z. — do Wydziału A.III., z dniem 25 września 1935 r.

Mazur Tadeusz, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Polaków Zagranicą (E.II.), z dniem 1 października 1935 r.

Millakówna Gabrjela, sekretarz administracyjny w M. S. Z. — do Departamentu Administracyjnego z dniem 4 listopada 1935 r.

dr. Nieduszyński Tadeusz, radca w M. S. Z. — do Radcy Ekonomicznego z dniem 1 listopada 1935 r.

Siemieński Stefan, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Wschodniego (P. III.) z dniem 1 grudnia 1935 r.

Staniszewski Karol, referendarz w M. S. Z. — do Wydziału Prasowego (P.VI.), z dniem 1 października 1935 r.

Strawińska Marja, podreferendarz w M. S. Z.— do Departamentu Konsularnego z dniem 4 listopada 1935 r.

Unrug Michał, prow. radca w M. S. Z. — do Wydziału Traktatowego (P.V.), z dniem 1 listopada 1935 r.

Zaniewski Kazimierz, referendarz w M. S. Z. — do Radcy Ekonomicznego, z dniem 1 września 1935 r.

Żarnoch Jan, sekretarz rachunkowy w M. S. Z. — do Wydziału A.II., z dniem 25 września 1935 r.

UDZIELONO URLOPU BEZPŁATNEGO:

Hubickiej Hannie, referendarzowi w M. S. Z. — do dnia 30 listopada 1936 r.

Dąbrowolskiej Halinie, sekretarzowi administracyjnemu w M. S. Z. — do dnia 31 stycznia 1936 r.

Karczewskiej Zdzisławie, sekretarzowi administracyjnemu w M. S. Z. — do dnia 30 października 1936 r.

PRZEDŁUŻONO URLOP BEZPŁATNY:

Ghrząszczewskiej Hannie, sekretarzowi rachunkowemu — do dnia 31 października 1936 r.

Dobrzyńskiemu Feliksowi, sekretarzowi administracyjnemu — do dnia 31-go grudnia 1936 r.

Grześkowiakowi Sylwestrowi, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 31-go stycznia 1937 r.

Kraskowskiej Anieli, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 30 listopada 1936 r.

Kurkównie Marji, sekretarzowi administracyjnemu — do dnia 30 września 1936 r.

Michalikowi Władysławowi, — prow. sekretarzowi rachunkowemu, do dnia 30-go września 1936 r.

Młodowskiemu Władysławowi, sekretarzowi rachunkowemu — do dnia 30-go września 1936 r.

Broel-Platerównie Ludwice, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 31-go marca 1936 r.

Podhorskiej Magdalenie, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 31-go grudnia 1936 r.

Pogorzelskiemu Janowi, sekretarzowi rachunkowemu — do dn. 30 czerwca 1936 r.

Raugiewiczowej Janinie, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 30 listopada 1936 r.

Rosińskiej Marji, pomocnikowi kancelaryjnemu — do dnia 31 października 1936 r.

Śliżewskiemu Wacławowi, sekretarzowi rachunkowemu — do dnia 30 listopada 1936 r.

Żelisławskiemu Zygmuntowi, sekretarzowi administracyjnemu — do dnia 31-go lipca 1936 r.

ODWOŁANO Z URLOPU BEZPŁATNEGO:

Broel-Platerównę Ludwikę, pomocnika kancelaryjnego — z dniem 31-go marca 1936 r.

Połońską Marję, pomocnika kancelaryjnego — z dniem 1 listopada 1935 r. z przydziałem do Wydziału Organizacyj Międzynarodowych (P.I.) na czas od 1 do 30 listopada 1935 r.

Raszyka Leopolda, podreferendarza — z dniem 31 grudnia 1935 r. z przydziałem do Wydziału Opieki Prawnej (E.III.) — z dniem 1 stycznia 1936 r.

Świstacką Annę, pomocnika kancelaryjnego — z dniem 30 września 1935 r. z przydziałem do Wydziału A.II. z dniem 1 października 1935 r.

PRZENIESIENI W STAN NIECZYNNY:

Schätzel Tadeusz, wicedyrektor w M. S. Z. — z dniem 6 września 1935 r.

Wielowieyski Józef, minister pełnomocny w M. S. Z. — z dniem 1-go września 1935 r.

ZWOLNIENI ZE SŁUŻBY PAŃSTWOWEJ:

Klimpel Zdzisław, referendarz w M. S. Z. — z dniem 31 października 1935 r. (na własną prośbę).

ZMARLI:

Kałuski Antoni, drugi sekretarz ambasady — zmarł w Moskwie 20-go września 1935 r.

Ogniewski Kasper, referendarz M.S.Z.—zmarł w Warszawie 27-go września 1935 r.

Zaniewski Bohdan, attaché ambasady — zmarł w Stanach Zjednoczonych A. Płn. 12-go października 1935 r.

ZMIANY ZARZĄDZONE POSTANOWIENIAMI INNYCH MINISTERSTW:

Niewęgłowski Cezary, mjr. dypl., został przeniesiony ze stanowiska zastępcy attaché wojskowego przy Ambasadzie R. P. w Paryżu na stanowisko attaché wojskowego przy Ambasadzie R. P. przy J. K. M. Królu Włoch w Rzymie— z dniem 9-go października 1935 r.

w z. Dyrektora Gabinetu Ministra

(—) Seweryn Sokołowski

Redakcja i Administracja
Sekretarjat Ministerstwa Spraw Zagranicznych (S. M.) tel. wewn. 103.

Prenumerata roczna zł 8.—, cena numeru 75 gr.

Drukarnia Państwowa Nr 80093.